

ninger successivt, i Modsætning til dem, som have en betydelig Sikkerhedsfond, allerede i deres fulde Præmiereserve, at formindske deres Sikkerhedsfond til Fordel for Aktionærerne. Jeg finder i selve Bemærkningerne til Lovforslaget en Bestyrkelse af denne min Opfattelse. Det udtales heri, at „den foreslaaede Ændring af § 19 end yderligere gør Opsamlingen af Sikkerhedsfond nødvendig.“ Men naar den nye Form for Amortisation af Anskaffelsesomkostninger gør det yderligere nødvendigt at opsamle Sikkerhedsfond, saa forekommer det mig noget modsigende netop ved denne Lejlighed at fremkomme med Forslag om Adgang til at kunne formindske denne Reservefond for at kunne give Udbytte.

I den foreslaaede § 33 findes en Bestemmelse, som i hvert Fald hos mig har fremkaldt nogle kritiske Tanker. Den gaar ud paa at forbyde Livsforsikringsselskaber at afgive i Genforsikring Kvoter af deres Portefeuille til andre Selskaber uden Forsikringsraadets Tilladelse. Der har været nogle enkelte Tilfælde, hvor en saadan Afgivelse har fundet Sted for paa den Maade at undgaa — saaledes har jeg da forstaaet det — Konsekvensen af de hidtil gældende Bestemmelser om Amortisation af Anskaffelsesomkostningerne, altsaa at Selskabet ellers havde maattet begrænse eller standse sin Virksomhed paa Grund af disse Bestemmelser. Man er kommen ud over det ved at afgive en Del af sin samlede Forsikring til et andet Forsikringsselskab. Men nu siges det udtrykkeligt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at *denne* Aarsag til at afgive en Del af sin Forretning til et andet Selskab vil bortfalde. Det udtales, at de nu foreslaaede Ændringer til § 19 ville bevirke, at et Selskab ikke vil kunne komme i Forlegenhed af Hensyn til Anskaffelsesomkostninger, naar disse holdes indenfor rimelige Grænser. Altsaa, af *den* Grund mener man ikke, at man behøver at indføre Forbud mod en saadan Kvotef afgivelse til et andet Forsikringsselskab, men paa den anden Side synes jeg, at Forbudet kan komme til at forhindre Dispositioner, som af anden Grund maa kunne betegnes som meget forstandige, blandt andet f. Eks., at et Selskab kunde aftale med et andet i Inlandet eller Udlandet, at det afgav en Del af sin Forretning imod til Gengæld at overtage en anden Part af det andet Selskabs Forretning. Jeg synes, at naar Reassurance ikke alene er tilladt, men forudsat hele Loven igennem og ogsaa er fuldt ud nødvendig, saa bør det ikke være overladt til Forsik-

ringsraadet at afgøre, om denne Reassurance skal foretages i den ene eller anden Form eller i større eller mindre Udstrækning. Det er ogsaa et Forhold, som det vistnok har været udenfor Lovens almindelige Tanke at indblande Forsikringsraadet i. Dersom nu i det hele taget det sidste Stykke af denne § 33 ikke helt bør udgaa, vil jeg dog meget tilraade en anden Affattelse af det end den foreslaaede. Jeg synes nemlig, at det vilde være betænkeligt i en dansk Lov og i de til den knyttede Motiver at fastslaa i al Almindelighed, at Afgivelse af Reassurance af en vis Andel af et Selskabs Forsikringsbestand er forkastelig, thi det er ganske sikkert ikke nogen almindelig anerkendt Doktrin, og jeg tror heller slet ikke, at det vil blive det. Jeg tror tværtimod, at Kvotereassurance benyttes i den moderne Forsikringsvirksomhed i overordentlig stor Udstrækning.

Jeg er standset ved Bibeholdelsen af den gældende Bestemmelse i § 19, som gaar ud paa, at et Selskab i sin Aarsbalance kan opføre de anvendte Stiftelses- og Organisationsomkostninger som Aktiv. De behøve først at afskrives i Løbet af 10 Aar, men i de første 5 Aar behøver man slet ikke at afskrive paa dem, og man kan alligevel give Aktionærerne 5 pCt. i Dividende. Jeg tror ikke, at det vil blive tilladt i en almindelig Aktielov, naar vi en Gang faa en, at et Selskab kan uddele Udbytte, saa længe det har Etableringsomkostninger staaende som Aktiv. Det burde ikke tillades, og hvis jeg husker ret, er der ogsaa foreslaaet Bestemmelser til Undgaaelse deraf. Men saa meget mindre bør det tillades *Livsforsikringsselskaber*, som endog bør have særegne og strengere Regler. Dette Aktiv er nemlig at betegne som værende uden Værdi. Udgifter til Selskabets Stiftelse, ved Aktieemission, Aktiebrev, Stempelafgifter, Bøger, Protokoller, Tryksager og Rejser til den første Etablering ere værdiløse for Selskabets Kreditorer, de bør allerhelst være afskrevne, inden Selskabet begynder sin Virksomhed. Vi kende fra de senere Aar en hel Del Eksempler paa, hvorledes Aktionærerne forlods indbetale et mindre Beløb i Kroner pr. Aktie, netop til Afholdelse af Etableringsomkostninger. Men under alle Omstændigheder synes jeg dog, at vi kunde blive enige om, at de skulle afskrives, inden vedkommende Livsforsikringsselskab uddeler Udbytte og Rente til sine Aktionærer, eller at i hvert Tilfælde ethvert *ny*t Livsforsikringsselskab skal gøre det. Jeg tror nu ikke, at det vil berøre de bestaaende Selskaber i noget